ఆర్తనాదం!

ఏ. వీ. మోహన్రావ్

రోజూ నిద్ర లేవగానే, మైలు దూరం నడిచి వెళ్ళి, రేస్ కోర్స్ గోడ దూకి, లోనికి వెళ్ళి, గుర్రంలా అరగంట సేపు పరుగెత్తడం, నా కలవాటు.

ఆ గ్రౌండ్ వెనకవైపు కాంపౌండ్ గోడ లేదు. ముళ్ళ తీగ కంచెలా నాటివుంచారు. దాని అవతల దట్టమైన చెట్లతో వున్న తోట వుంది. దాని విస్తీర్ణం రమారమి రెండువందల ఎకరాల పైనే వుంటుంది. అందులో అక్కడక్కడా చిన్న చిన్న కుటీరాల్లాంటి ఇళ్ళు వున్నాయి. అవి మొత్తం కలిపి నాలుగో ఐదో వుండి వుంటాయను కొంటాను. ఆ ఇళ్ళ ఎవ్వరూ వుంటున్న జాడ లేదు.

ఆ రోజు వుదయం మామూలులాగే వెళ్ళాను. షర్టు తీసి ఒక చోట పెట్టి, బూట్లు లేసులు సరిచేసుకుని, పరుగెత్తసాగాను.

ఆ ఇళ్ళవేపు రాచ్చేసరికి, పెద్దగా "బాబోయ్! నన్ను

చంపుతున్నారు! రక్షించండీ!" అంటూ పెద్దగా కేక విని పించింది.

కాళ్ళలోని వేగం తగ్గిపోయింది. అసంకల్పంగానే అలాగే ఆగిపోయాను. అదే కేక మళ్ళీ వినబడింది.

ఆ శబ్దం వచ్చిన దిక్కుకేసి చూశాను. ముళ్ళతీగ వెన కాతల చిన్న యిల్లు కనిపించింది. బహుశా అందులో నుండి ఆ శబ్దం వచ్చివుండాలనుకున్నాను.

క్షణంవృధాకాకుండా కంచెపైనుండి దూకాను అవతలి వేపుకు. పది గజాలు పరుగులాంటి నడకలో వెళ్ళి ఆ చిన్న యిల్లు చేరుకున్నాను.

దగ్గరగా చూస్తే యిల్లు చాలా అందంగా వుంది. ముందు పూల మొక్కల తోట కూడా కనిపించింది. ఎవరో స్త్రీ వంగి పూలు కోస్తున్నది.

"ఏమండీ?" కంగారు అణచుకుంటూ పిలిచాను కాస్త పెద్దగానే.

పూలు కోస్తున్న అమ్మాయి తలెత్తి నా వేపు చూసింది. ఆమె వదనం ప్రశాంతంగా, కళ్ళు అప్పుడే వాననీటిలో కడిగిన ముత్తెపు చిప్పల్లా మెరుస్తున్నాయి. నా పిలుపు ఆమెలో తొట్రుపాటుగానీ, ఆతృతగానీ, భయంగానీ, కలిగించిన భావనలేవీ నాకు తోచలేదు.

"సారీ! మిమ్మల్ని డిస్టర్బ చేసినట్లున్నాను!" అన్నాను నన్ను నేను తమాయించుకుంటూ.

"మంచినీళ్ళు కావాలా?" అడిగింది!

కాదన్నట్లు తల అడ్డంగా ఊపాను.

"సిగరెట్ కాల్చుకునేందుకు అగ్గిపెట్టె అడిగేందుకు వచ్చారా?" వ్యంగ్యంగా అడిగింది.

"కాదండీ! మీకేదైనా ఆర్తనాదం వినిపించిందా?"

అడిగాను, ఆమె విని వుండనట్లు తోచటంతో.

"అందంగా వయసులో వున్న అమ్మాయి కనిపిస్తే, పలకరించి, పరాచికాలాడడానికి ఏవో కుంటి సాకులు చెప్పడం, కొంటె చేష్టలు చెయ్యడం మీకు మామూలే! నా విషయంలో మీరు పొరబడ్డారు. పెళ్ళయినదాన్ని. అందుకు ఋజువు కావాలంటే చూడండి" అంటూ మెళ్ళో నుంచి మాంగల్యం తీసి పైకెత్తి చూపించింది కోపంగా.

"సారీ మేడమ్! నన్ను గురించి తప్పుగా అనుకొంటున్నారు. ఎవరో హృదయవిదారకంగా 'నన్ను చంపుతున్నారు! రక్షించండి!' అంటూ కేక పెట్టారు. అది విని ఎకాయెకిన వచ్చాను." అన్నాను.

"ఎక్కడ విన్నారు?" అడిగిందామె తాళిబొట్టును సరిచేసుకుంటూ.

"ఇక్కడే! ఇటు వేపునుండే వచ్చిందా శబ్దం!"

"నాకు వినిపించలేదే! నేను దాదాపు అరగంటనుండీ ఇక్కడే వున్నాను." అందామె.

నా ఇంద్రియాల సమరత పైన నాకే అనుమానం వేసింది. ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు. నాకన్నా దగ్గరలో వుందామె. పైగా ప్రశాంతమైన వాతావరణంలో వుంది. అలాంటి ఆర్తనాదమే వినిపించివుంటే ఖచ్చితంగా వినివుండేది. కానీ తను వినలేదంది. అంటే నేనే పొరబడివుండాలని తీర్మానించుకున్నాను.

"సారీ! మిమ్మల్ని అనవసరంగా యిబ్బంది పెట్టాను! క్షమించండి!" అంటూ ఆమె జవాబుకోసం ఎదురుచూడకుండా వెనక్కి వెళ్ళి పుల్లతీగ దాటి, రేస్‌కోర్స్‌లోకి వెళ్ళి, షర్టు తీసుకుని, స్కూటరెక్కి ఇల్లు చేరాను.

ఆ రోజంతా నిన్న ప్రొద్దున జరిగిన సంఘటన వెంటా

డుతూనే వుంది. ఆ ఆర్తనాదం స్టీరియోఫోనిక్ సౌండ్‌లా చెవుల్లో గింగురుమంటూనే వుంది. ఆ కంఠం మగవారిది. ఎవరో గొంతు పిసుకుతున్నప్పుడు అరచినట్లుగా వుంది. ఆఫీసులో కూడా చాలా నిరుత్సాహంగా వుండి పోయాను.

రాత్రి భోజనం చేసి ఇంటికి వచ్చాను. ఎంత తంటాలు పడ్డా నిద్ర పట్టలేదు. లాభంలేదని, రెండు పెగ్గులు విస్కీ తాగాను. నాకు తెలియకుండానే కళ్ళు మూసుకు పోయాయి.

2

తెల్లవారింది.

మళ్ళీ యథా ప్రకారం రేస్ కోర్స్‌కు వెళ్ళాను.

టైం చూసుకున్నాను. అంతకు ముందురోజు అక్కడికి చేరిన టైంకే మళ్ళీ అక్కడకు చేరుకున్నాను.

షర్టు విప్పి ఒక మూలన పెట్టి, పరుగెత్తడం ప్రారంభించాను. ఆ కుటీరం ప్రాంతానికి వచ్చాను. అంతకు ముందు రోజులాగే ఆ ఆర్తనాదం వినిపించింది.

వెనకా ముందూ చూడకుండా కంచె దాటి, ఆ కుటీరం దగ్గరకు వెళ్ళాను. ముందురోజు కనిపించిన ఆమె పూలు కోస్తూంది. నా బూట్ల శబ్దానికి కాబోలు తలెత్తి నావేపు చూసింది.

“మళ్ళీ ఆ ఆర్తనాదం వినిపించిందా?” ఆమే అడిగింది నవ్వుతూ.

అవునన్నట్లు తలూపాను.

“కాదు! నేను కనిపించాను. నన్ను చూడగానే వొంట్లోని నరాలు తిమ్మిరెక్కివుంటాయి. అందుకే ఇలా

కంచెలు దూకుతున్నావ్. ఇంకో మారిలా చేశావంటే మావారితో చెప్పి, ఎముకలు పిండి చేయిస్తాను!" ఆమె చెప్పే తీరును బట్టి, అంత పనీ చేయించడంలో నా కనుమానం కలుగలేదు.

"ఏవండీ! నోట కాల్చినట్లు మాట్లాడటం సభ్యత కాదు. నాకింకా పెళ్లి కాలేదు! బ్యాంక్‌లో ఆఫీసరుగా వున్నాను. కావలసినంత అంటే అయిదారు లక్షల ఆస్తి వుంది. ఏకాకిని. మీకన్నా అందమైనవాళ్ళు పెళ్ళాడతానంటున్నారు. కానీ నేనే ఇష్టపడటం లేదు!" అన్నాను నా గురించి ఆమె కొంత తెలుసుకోవడం మంచిదన్న ఉద్దేశ్యంతో.

"ఎందుకనో?" అడిగిందామె చిత్రంగా కళ్ళు తిప్పుతూ.

"నాకు నచ్చిన అమ్మాయి దొరక్క–" అన్నాను.

"ఎలాంటి అమ్మాయి కావాలో అదన్నా చెప్పండి! చూడనన్నా చూస్తాను. మీకీ కంచెలు దూకటం, అందమైన ఆడవాళ్ళ వేపు వెర్రిమొహం వేసుకుని చూడటం లాంటి అనర్థాలన్నా తప్పుతాయి." అంది.

"కాస్త మర్యాదగా మాట్లాడటం మీకు రాదండీ!" అడిగాను ఈ మారు కోపంగానే.

"వచ్చు! మర్యాదస్తులతో .... మీలాంటి వాళ్ళతో మాత్రం నాకిలాగే మాట్లాడాలనిపిస్తుంది. నా మాట తీరు నచ్చకుంటే మాట కలుపడం మానేయండి...."అంది నిష్కర్షగా.

"మీరూ నాలానే ఆ ఆర్తనాదం వింటున్నారు. నా అనుమానం మీ ఇంట్లో ఎవరో్న రోజూ హత్య చెయ్యాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. అతను అరుస్తున్నాడు.

మధ్యలో శనిగాడిలా నేను అడ్డు వస్తున్నాను. మీ ప్రయత్నం అందుకే కొనసాగడం లేదు. నన్ను బుకాయించి లాభం లేదు!" అన్నాను.

"ఆపద్బాంధవుడిలా నువ్వు వచ్చేటయిమ్‌కి హత్య చెయ్యాల్సిన అవసరమేమిటి? ఆ తర్వాతో అంతకు ముందో ఎందుకు చెయ్యగూడదు. అప్పుడు నీవు అడ్డు వుండవుగా." అడిగిందామె వెటకారంగా.

"ఆ గొంతునుబట్టి అతను ముసలివాడిలా అనిపిస్తూంది. మీ కెవరితోనో పడుచువాడితో సంబంధ మేర్పడి వుంటుంది. భర్తను వదలించుకోడానికి అతన్ని చంపాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. నే నీ విషయం పోలీసులకి చెప్పి మీ ఇంటిచుట్టూ పోలీసుల కాపలా పెట్టిస్తాను. అప్పుడేం చేస్తారో చూస్తాను." అన్నాను.

"అరపైసా ఖర్చులేకుండా రాత్రింబగళ్ళు మా ఇంటికి చుట్టూ పోలీసు కాపలా ఏర్పాటు చేస్తానంటూ వుంటే వద్దనేందుకు నే నేం దద్దమ్మనుగాను. అలాగే చెయ్యి!" అంది ఆమె.

"చేస్తాను! చేస్తాను!" అంటూ కోపంగా గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి వచ్చేశాను.

ఇంటికొచ్చాక బాగా ఆలోచించాను. పోలీసుల దాకా ఈ కథ తీసుకెళ్ళి, వాళ్ళదగ్గర నువ్వులపాలు కావడం నాకిష్టం లేకపోయింది. అందువల్ల ఆ ప్రయత్నం మానేశాను.

రెండు దినాలనుండి జరుగుతున్న ఈ గొడవంతా ఎవరికన్నా చెప్తామనిపించింది. అంతా విన్నాక వాళ్ళుకూడా ఆమెలాగే వెక్కిరిస్తే....? ఆ ఆలోచన రాగానే ఆ విషయం వదిలేశాను.

ఆ రాత్రి పడుకుని ఆలోచిస్తూండిపోయాను. ఉన్నట్టుండి దయ్యాల కథలు, భూతాల మహాత్యాలు గుర్తొచ్చాయి. బహుశా ఏదయినా దయ్యం ఆ ప్రాంతాల్లో తిరుగుతూ నన్ను పట్టి ఆడిస్తున్నదేమో ననిపించింది. అయినా ఎందుకో దెయ్యాలుంటాయన్నది నమ్మ శక్యంగా లేదు.

అయితే రోజూ అలారం పెట్టినట్టు టంచన్‌గా, నేను వెళ్ళే సమయానికే ఆ ఆర్తనాదం ఎందుకు వినిపిస్తుంది? నాతో ఎవరన్నా పరాచిక మాడుతున్నారేమో ననుకున్నాను. అందువల్ల వాళ్ళకు కలిసివచ్చేదేమిటో అర్థంగా లేదు.

ఉన్నట్టుండి నా దృష్టి పథంలోకి ప్రభుత్వ ప్రైవేట్ డిటెక్టివ్ సుధాకర్‌గా రొచ్చారు. వారి అకౌంట్ నా బ్రాంచీలోనే వుంది. ఆయన్ను రెండు మూడు సార్లు కలుసుకున్నాను కూడా డిపాజిట్ల విషయంలో. ఆయన్ని సంప్రదించాలనుకున్నాను. ఆ నిర్ణయం చేసుకోగానే, శరీరాన్ని మత్తుల్లాంటి నిద్ర ఆవరించింది.

3

"ఇదండీ కథ!" చెప్పాను వివరంగా.

పైపుకాలుస్తూ, రాకింగ్ ఛెయిర్‌లో కూర్చొని, ఊగుతూ ఊకొడుతూ, వింటున్న సుధాకర్, కాళ్ళు రెండు నేల పైన పెట్టి కుర్చీ, కదలకను ఆపి, ముందుకు వంగి, "నువ్వా యింట్లోకి వెళ్ళలేదా?" అడిగాడు.

"లేదండీ!" అన్నాను.

"ఆ అమ్మాయిని చూస్తే నీకేమనిపించింది?"

"ఏమీ అనిపించలేదు!" అన్నాను.

"నా ఉద్దేశ్యం ఏమంటే, ఆమె కంగారుగా వున్నట్లు

లేదా విచారంగా వున్నట్లు అనిపించిందా?"

"అలాంటి భావాలేవీ ప్రదర్శించలేదు. చాలా గడ్డు సరిగా వుంది." అన్నాను నేను ఆమె మాటలు గుర్తు చేసుకుంటూ.

"ఈ దినం మీరు వెళ్ళలేదుగదా!"

"లేదండీ! మానేశాను. మళ్ళీ ఆ ఆర్తనాదం వినిపిస్తే పిచ్చిపడుతుందేమోననిపించింది." అన్నాను.

"ప్రపంచంలో అక్కడక్కడ కొన్ని విచిత్రాలు జరుగుతుంటాయి. ఎందుకయినా నేనోమారు ఆ ప్రాంతాలు చూస్తాను. మీరు సాయంత్రం నన్ను కలవండి. ఆతర్వాత కార్యక్రమం నిర్ణయిస్తాను!" అన్నాడు సుధాకర్.

"థాంక్స్!" అని చెప్పి శెలవు తీసుకొని బ్యాంక్‌కు వెళ్ళిపోయాను. ఆ దినం పగలంతా చాలా హుషారుగా ఉండగలిగాను. నా పైనున్న భారం, సమర్థుడైన పరిశోధకుడి నెత్తిన వెయ్యడం వల్ల నాకా తేలికతనం కలిగిందనుకుంటాను.

అకౌంట్స్ మొత్తం సరిచూసుకొని, దగ్గరుండి తాళాలు వేయించి వాచ్‌మెన్‌కి అన్నీ అప్పగించి స్కూటరు తీసి, తిన్నగా సుధాకర్ గారింటికి పోనిచ్చాను.

నే వెళ్ళేసరికి ముందున్న పాకలో గార్డెన్ ఛెయిర్ వేసుకుని పైపు కాలుస్తూ ఏదో పుస్తకం చదువుతూ కనిపించాడు సుధాకర్ గారు.

"నమస్తే!" దగ్గరగా వెళ్ళి అన్నాను.

"ఓ.. హో నువ్వా! రా కూర్చో" అంటూ ఎదురుగా కుర్చీ చూపించాడు నాకు. నమ్రతగా కూర్చున్నాను.

ఆయన పుస్తకం మడచి, పచ్చని గడ్డిపై పెట్టాడు మెల్లగా.

"ఏమైనా తెలిసిందా సార్!" అడిగాడు.

"ఆ! వెళ్ళాను. ఆ తోట పెద్ద నవాబుదట! అక్కడ ఒక తోటమాలి వున్నాడు. అందులో నాలుగైదు కుటీరాలున్నాయి. క్రొత్తగా పెళ్ళయిన జంటలు, బహిరంగంగా జంటగా, తిరగలేని కొన్ని ప్రేమ పక్షులు, అప్పుడప్పుడు వచ్చి మకాం చేసి పోతుంటాయట. ఇవాళ అన్ని యిళ్ళూ ఖాళీగానే వున్నాయి. నువ్వు చెప్పిన యిల్లు గత సంవత్సరం నుంచి ఎవ్వరికీ యివ్వలేదని తోటమాలి చెప్పాడు." అన్నాడు ఆయన.

నాకు మతిపోయింది.

"అతను అబద్ధం చెప్తున్నాడు!" అన్నాను ఠక్కున.

"నేను వెళ్లి చూశాను. అతను నా ముందే తలుపులు తీశాడు. లోపల అంగుళం ఎత్తున దుమ్ము పేరుకుని వుంది. అందువల్ల అతని మాటలు నమ్మక తప్పలేదు!" అన్నాడాయన.

"ముందున్న పూలతోట చూశారా?"

"ఆఁ! చూశాను."

"ఎలా వుంది?"

"బాగుంది? ఆ చెట్లకు అతనే రోజూ నీళ్ళు పోస్తాడట!"

నా మీద నాకు నమ్మకం పోయింది. నేను అసలు బ్రతికి వున్నానా, లేక అర్ధంతరంగా చచ్చిపోయి, దయ్యమై తిరుగుతున్నానా అన్న అనుమానం కలిగింది. కుడి చేత్తో, తొడపైన గిచ్చుకున్నాను. నొప్పి పుట్టింది. అంటే ప్రాణంతో వున్నట్లే ననిపించింది.

"నువ్వేదో పొరబడి వుంటావ్? అనవసరంగా టైమ్ వేస్టు చేసుకోకు! ఈ గొడవ మరచిపోయి హాయిగా

తిరుగు!" సుధాకర్ సలహా చెప్పాడు.

విని తల వంచుకున్నాను. ఏం మాట్లాడాలో అర్ధం గాలేదు. మెల్లిగా లేచి "వస్తాను!" అంటూ నమస్కారం చేశాను.

"మంచిది!" అన్నాడు సుధాకర్.

అంతే వడివడిగా వెళ్ళి స్కూటరెక్కి ఇంటివేపు దూకించాను.

4

మరుసటి దినం యధాప్రకారం రేస్‌కోర్సు గోడనుంకి లోనికి వెళ్ళి, పరుగు తీసేందుకు తయారయ్యాను.

తెల్లటి హాఫ్‌పాంటు, బనియన్‌తో, పైపు కాలుస్తూ, పచార్లు చేస్తూ కనుపించాడు డిటెక్టివ్ సుధాకర్. నా కాశ్చర్యం ఆగలేదు.

ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళాను.

"సార్! మీరు ఇక్కడకు...." అన్నాను.

"ఏం రాకూడదా?" అడిగాడు సుధాకర్.

"అదికాదు! కనుపిస్తారని అనుకోలేదు" అన్నాను వుత్సాహంగా.

"మా వృత్తిలోని కీలకం అదే! ఎవ్వరూ ఊహించని చోట ప్రత్యక్షం కాగలిగితేనే, పనులు సమకూరుతాయి. నువ్వు ఒక రౌండ్ వెళ్ళిరా! ఆ ఆర్తనాదం వినిపిస్తుందేమో చూడు. ఇది చాలా పవర్‌ఫుల్ టేప్‌రికార్డర్. ఆన్ చేసి జేబులో వుంచుకో. అలాంటి అరుపులు వినిపిస్తే ఇది ఖచ్చితంగా రికార్డు చేస్తుంది. నువ్వు చెప్పిన అమ్మాయి అక్కడ వుందో లేదో చూడు. ఆమె కనిపిస్తే మాట్లాడకు. తిన్నగా తిరిగి వచ్చెయ్యి" అన్నాడు సుధాకర్.

"మరి మీరు...." అన్నాను సందేహంగా.

"నే వెనక నే వస్తుంటాను. కానీ దూరంగా. నువ్వు దేనికీ భయపడవద్దు" అన్నాడు సుధాకర్.

"భయపడను. ఇంక బయలుదేరమంటారా?"

"ఓ. కే. విష్ యూ బెస్ట్ ఆఫ్ లక్!" అన్నాడు సుధాకర్.

నేను పరుగెత్తడం మొదలెట్టాను. రోజులా గాక అడుగులు మెల్లగా పడుతున్నాయి. పరుగులో వేగంలేదు. నా మామూలు స్థానానికి రాగానే చెవులు రిక్కించి విన సాగాను.

ఆ ఆర్తనాదం వినిపించలేదు. కంచె దగ్గరగా ఆగాను. ఎదురుగా వున్న కుటీరంవేపు చూశాను. అందాలసుందరి అసలు కనుపించలేదు. ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోవడం నా వంతయింది.

అలా ఎంత సేపు నిలుచున్నానో నాకు తెలియదు. నా భుజంమీద ఎవరిదో చెయ్యిపడింది. దాంతో ఇహలోకం లోకి ఊడిపడ్డాను.

"ఏమయింది?" అడిగాడు సుధాకర్.

"ఆ శబ్దం వినిపించలేదు! ఆ అమ్మాయి కనుపించలేదు!" అన్నాను నిరుత్సాహంగా.

"అంటే తోటమాలి చెప్పింది నిజమేనన్నమాట!" అంటూ కంచె దాటి అవతలవేపుకి నుకి వెళ్ళాడు ఆయన. నేను అక్కడే నిలుచున్నాను. పది నిమిషాల తర్వాత తిరిగి వచ్చాడు.

"వెళ్దామా?" అడిగాడు సుధాకర్.

"ఊఁ!" అన్నాను.

ఇద్దరం నడుస్తూండగా "నువ్వెవరన్నా మంచి డాక్టరుకు చూపించుకోవడం మంచిది. నరాలు చాలా బలహీనంగా

వున్నట్లున్నాయి. ఇలాంటి ఊహలు అప్పుడే వస్తూంటాయి" అంటూ తన సలహా చెప్పాడు.

"అలాగే చూపించుకొంటాను" అన్నాను.

"నువ్వెందుకని ఇంకా పెళ్ళిచేసుకోలేదు!" అడిగాడు సుధాకర్.

"సరయిన అమ్మాయి దొరక్క...." చెప్పాను.

"నీ పెళ్ళి గురించి మీ చిన్నాన్న పట్టించుకోడా?"

"అయ్యో! రోజుకు పదిసార్లు ఫోన్ చేస్తాడు. నేనే తప్పించుకుని తిరుగుతున్నాను. ఆయన అన్నీ చెత్త సంబంధాలు చెప్తుంటాడు" అన్నాను.

"నీ పెళ్ళి తొందరగా కావాలని ఇంకా ఎవరు అనుకంటూ వుంటారు?"

"ఇంకెవరూ లేరుసార్!" అన్నాను.

ఇద్దరం కేస్ కోర్స్ వెలుపలకొచ్చాం. సుధాకర్ కారెక్కి వెళ్ళిపోయాక, నేను స్కూటర్ ఎక్కాను. ఇల్లు చేరాను. ఇంటి ముందు నల్ల అంబాసిడర్ కారు ఆగివుంది. నంబరు చూశాను. మా చిన్నాన్న దా కారు. ఆయన లాయరు. ఇంత ప్రొద్దున్నే ఎందుకొచ్చి వుంటాడాని ఆలోచిస్తూ లోనికి వెళ్ళాను.

"ఏరా? వంట్లో బావులేదట!" అడిగాడు.

"ఎవరు చెప్పారు?" అడిగాను.

"ఫోన్ చేస్తే, శంకర్ చెప్పాడు. వాడేదో నీగురించి కంగారు పడుతున్నట్లు తోచింది. వెంటనే చూద్దామని వచ్చాను."

నాకు సపర్యలు చేసేందుకు పెట్టుకున్న శంకర్ పైన కోపం వచ్చింది.

"నాకేం! నిక్షేపంలా వున్నాను!" అన్నాను ఎదురుగా

కూర్చుంటూ.

"నీ మొహం చూస్తే నే తెలుస్తుంది. వెంటనే మన డాక్టరు లక్ష్మణరావుగారి దగ్గరకు వెళ్ళు! ఆయనతో చెప్పాను నువ్వు వస్తావని...." అన్నాడు ఆయన.

"అలాగే!" అన్నాను ఆయనతో అనవసరంగా సంభాషణ పెంచుకోవడం ఇష్టంలేక.

"రెస్టు దొరుకుతుంది. నాల్రోజులు మనింటికి వచ్చి వుండరాదూ!" అన్నాడాయన లేస్తూ.

నేనేం మాట్లాడలేదు. ఆయన కారెక్కి వెళ్ళి పోయాడు.

స్నానపానాదులు ముగించుకొని, లక్ష్మణరావుగారి దగ్గరకు వెళ్ళాను. ఆయన అన్ని పరీక్షలూ చేసి "నీకు మానసికంగా ఉల్లాసం కావాలోయ్! అది పెళ్ళయితే గాని కుదరదు. వెంటనే మంచి అమ్మాయిని చూసి చేసుకో!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"మీ దగ్గర వేరే మందులు లేవా?" అడిగాను.

"ఉన్నాయి. అవి ఈ జబ్బుకు పనిచెయ్యవు" అన్నాడాయన తను వేసిన విట్టుకు తనే నవ్వుకుంటూ.

"నా జబ్బు, దాంతోపాటు దానికి కావలసినమందూ, మా చిన్నాన్న మీకు చెప్పివుండాలి! అవునా?" అడిగాను నా అనుమానం నిజం చేసుకుందామని.

"ఆయన్ను గురించి అలా తప్పుగా ఊహించకు. ఒక వేళ చెపుతున్నా అందులో తప్పేముంది. నీ పెళ్ళి చెయ్యడం ఆయన బాధ్యత గాదూ!" అన్నాడు లక్ష్మణరావు.

5

ఆ సాయంత్రం బ్యాంక్ సుంచి తిన్నగా చిన్నాన్నగారింటికి బయలుదేరాను కొన్ని సంబంధాల వివరాలు

చెప్తాను రమ్మని మరీ మరీ చెప్పడంతో.

ట్రాఫిక్ సర్కిల్ దగ్గర, ఎదురుగా ఎర్రలైటు వెలగ డంతో స్కూటరాపాను.

నా స్కూటర్ ప్రక్కనే ఫియట్ కారు పార్క్ చేసి వుంది. యూనిఫాంలో వున్నాడు డ్రైవరు. వెనకసీట్లో ఒక మూలకు వొదిగి కూర్చుని అందమైన స్త్రీ కనిపించింది.

ఆమె లోనెక్ జాకెట్ లోంచి, ఎత్తైన వక్షోజాల అంచులు అందంగా కనుపించడంతో, మరికొంత వంగి చూశాను. ఆ ముఖం చూడగానే, కరెంట్ షాక్ తిన్న ట్లయింది.

అంతకు ముందు వరుసగా రేస్‌కోర్స్ ప్రక్కనున్న కుటీరం ముందు నిలబడి నాతో వాగ్యుద్ధం చేసిన స్త్రీ ఆమే!

స్కూటర్ కాస్త వెనక్కి కాళ్ళతో నేలకు తన్ని పట్టి తోసి, కిటికీ దగ్గర తలపెట్టి "హల్లో!" అన్నాను.

ఆమె పైటకొంగు సరిచేసుకొని "బ్రూట్" అంటూ తల త్రిప్పుకుంది.

"నన్ను గుర్తుపట్టలేదా?" అడిగాను నేను ఆమెను.

డ్రైవరు డోర్ తెరచుకొని దిగాడు. అతని చేతిలో కారు సెల్ఫ్ ఫెయిలయితే ఉపయోగించే ఇనుపకడ్డీ వుంది. చూసి కాస్త భయపడ్డాను.

"పెద్దమనిషిలాగున్నావ్? ఏమిటా పోకిరి చేష్టలు? మర్యాదగా వెళ్ళిపో! లేకుంటే తల పగులుతుంది?!" అన్నాడు కర్కశంగా డ్రైవరు.

"ఆమె నాకు బాగా తెలుసు. మా ఇద్దరికీ పరిచయం వుంది. అది నీకు తెలీదు! అవునా?" అన్నాను ఆమెకేసి చూస్తూ.

"షటప్!" అంది కోపంగా.

వెంటనే నా జబ్బు, నరాల బలహీనత నాకు గుర్తొచ్చాయి. అంతలో ఎర్ర లైటు పచ్చరంగుకు మారింది. కార్లు కదిలాయి. ఆ కారు నెంబరు మెదడుపై అసంకల్పంగా రాసుకొని అండర్ లైన్ చేసుకున్నాను.

"ఏమిట్రా? ఇంత ఆలస్యమైంది?" అడిగాడు చిన్నాన్న.

ఆయనతో ట్రాఫిక్ సిగ్నల్ దగ్గర జరిగిన విషయం గానీ ఆ తర్వాత నేను సుధాకర్ గారింటికెళ్ళి, ఆయనతో మాట్లాడి రావడంగానీ, చెప్పడం ఇష్టం లేకపోయింది.

"ఇదిగో! ఈ ఫోటోలన్నీ చూడు! అన్నీ గౌరవమైన కుటుంబాలవాళ్ళకు సంబంధించినవే! ఇందులో నీకు నచ్చిన ఫోటో తీసుకో! దాని వివరాలు చెప్తాను!" అంటూ ఒక కట్ట నా ముందుకు తోశాడు.

నేను ఒక్కొక్కటే మెల్లగా చూడసాగాను. అంతర్జాతీయ అనాకారుల ఫోటోలో మొదటి పది రాంకులు సంపాదించుకొన్న వాళ్ళ ఫోటోలు, మా బాబాయి నా కోసం ప్రత్యేకంగా తెప్పించి వుండాలనిపించింది ఒక్కొక్కటీ చూస్తుంటే. ప్రతి దాని వెనుకా, అమ్మాయి పేరు, చదువు, ఇవ్వగల కట్నం వివరాలు నమోదు చేసివున్నాయి.

ఆఖరి ఫోటో తీసిచూశాను. అందులోని అమ్మాయిని చూడగానే హడలిపోయాను. రేస్ కోర్స్ దగ్గర వాగ్యుద్ధం చేసి, ట్రాఫిక్ సిగ్నల్ దగ్గర, కనుపించిన సుందరాంగి దది. వెనక్కి త్రిప్పిచూశాను. పేరు సునీత. చదువు బి.ఏ. కట్నం లక్షరూపాయలు అని రాసి వుంది.

"బాబాయ్!" పిలిచాను,

"ఏమిట్రా?"

"ఈ ఫోటోలో అమ్మాయికి పెళ్ళయిందనుకుంటాను" అన్నాను సునీత ఫోటో అందిస్తూ.

"ఏం? నువ్వా పెళ్ళికి వెళ్ళావా?" అందుకుంటూ అన్నాడు బాబాయి.

"లేదు!"

"ఛట్! ఈ అమ్మాయికి పెళ్ళి కావడమేమిట్రా.... ఈమె తల్లీ తండ్రీ ఫారిన్‌లో వున్నారు. ఈ మధ్యనే ఈమె ఇండియాకొచ్చింది. వాళ్ళ నాన్నగారు నాకు స్నేహితులు. ఆయన పంపాడీ ఫోటో. అమ్మాయి వచ్చి కూడా పదిరోజులు కాలేదు!" అన్నాడు బాబాయి

"నేనీమెను చూద్దామనుకుంటున్నాను. ఫోటోలో వున్నట్లు ఒక్కోసారి మనుషులు వుండరు. వాళ్ళకు ఏ మూగో, చెవిటో వుంటే తెలీదుకూడా. ఎప్పుడు చూద్దాం?" అడిగాను ఉత్సాహంగా.

"ఆ అమ్మాయిది కాస్త ఫారిన్ కల్చర్. పెళ్ళి చూపులు, పాటలు పాడటాలు, లాంటివి గిట్టవు. మనింటికి టీకి పిలుస్తాను. వస్తుంది. నువ్వూరా! చూద్దువుగాని. నీకు నచ్చితే తర్వాత వివరాలు మాట్లాడుకుందాం!" అన్నాడు చిన్నాన్న.

"అలాగే!" అన్నాను.

"ఇన్నాళ్ళకు నీకు పెళ్ళి చేసుకోవాలనిపించడం, అందులోనూ నా స్నేహితుడి అమ్మాయి నచ్చడం, నాకు ఆనందంగా వుందిరా! ఏడుకొండలవాడు నా మొర ఆలకించినట్లే!" అన్నాడు చిన్నాన్న.

అన్న కొడుకునుకూడా, కన్నకొడుకులా చూడగలిగిన వాళ్ళు ఎంతమంది వుంటారీలోకంలో. ఇలాంటి చిన్నాన్న

దొరకడం నా అదృష్టంగానే భావించాను.

ఆయన దగ్గర శెలవు పుచ్చుకుని ఇంటిదారి పట్టాను. మధ్యలో ఒక పబ్లిక్ బూత్ దగ్గర ఆగి సుధాకర్ గారికి ఫోన్ చేసి జరిగిన విషయం చెప్పాను. అంతా విని, ఆ అమ్మాయిని చూచేందుకు వెళ్ళేముందు తనకూ కూడా కబురు చెయ్యమన్నాడు. సరేనని ఒప్పుకున్నాను.

6

ఆ తర్వాత రెండు రోజులు జరిగాయి. చెప్పుకోదగ్గ సంఘటన ఏదీ జరగలేదు. నా పనులు యథావిధిగా జరిగి పోతున్నాయి. రోజూ ఉదయం రన్నింగ్ రేస్‌కు వెళ్తు న్నాను. కానీ ఆ ఆర్తనాదం కానీ, అమ్మాయిగానీ మళ్ళీ తటస్థపడలేదు.

మూడో రోజు చిన్నాన్నగారింటికి వెళ్ళాను. నే వెళ్ళే సరికి చిన్నాన్న విస్కీ సీసా ముందు పెట్టుకొని వున్నాడు. మా పిన్ని పోయి చాలా రోజులయింది. ఉన్న ఇద్దరి పిల్లల్ని ఆయన బోర్డింగ్ స్కూల్లో చేర్పించి వున్నాడు. అందువల్ల ఆయనకూడా నాలాగే ఏకాకిగా వున్నాడు. నా తల్లిదండ్రులు నాలుగేళ్ళ క్రితం కారు ఏక్సిడెంట్‌లో పోయారు. నాకు మిగిలిన బంధువు చిన్నాన్న ఒక్కడే!

"రారా! ఏమిటి ఇలా వచ్చావ్?" అడిగాడు ఆశ్చర్య పోతూ.

"చూచిపోదామని వచ్చాను" అన్నాను కూర్చుంటూ.

"లేదులేవోయ్! పెళ్ళిచూపులు ఇంకా ఎందుకు ఏర్పాటు చెయ్యలేదాని అడిగి తెలుసుకుందామని వచ్చావ్. నన్ను చూశాక సిగ్గు ముంచుకొచ్చింది. అంతేగదూ!" అన్నాడు గ్లాసు అందుకుని.

"లేదు!"

"ఫరవాలేదులే. నా దగ్గర సిగ్గేమిటి. ఆ అమ్మాయి ఊళ్ళు తిరుగుతుంది. తీరిక దొరకనీ, పిలిపిస్తాను" అన్నాడు.

"ఆమె ఫోటో వుందికదూ!"

"ఉంది! మళ్ళీ చూస్తావా?"

"ఆఁ!" అన్నాను.

"ఆ డ్రాయరులో వుంది. తీసుకుపో! తనివితీరా చూసుకో" అంటూ ఫోటో గురించి చెప్పాడు.

నేను లేచివెళ్ళి డ్రాయరు సొరుగు లాగి, అందులో వున్న ఫోటో తీసుకున్నాను.

ఆ తర్వాత రెండు నిముషాలు మాట్లాడి, ఫోటోతో సహా వెలుపలపడ్డాను. అక్కడ్నుంచి తిన్నగా సుధాకర్ గారింటికి వెళ్ళాను.

నన్ను చూడగానే నవ్వాడాయన. నమస్కారం చేసి ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాను.

"ఏమిటి విశేషాలు? ఆ అమ్మాయితో పెళ్ళిచూపులు ఇంకా కాలేదా?" అడిగాడు.

"లేదుసార్! ఆ అమ్మాయి బిజీగా వుందట."

"నువ్విచ్చిన కారు నెంబరు గురించి కనుక్కున్నాను. అది ట్రావెల్స్ అండ్ ట్రావెల్స్ అనే కంపెనీవాళ్ళది. కార్లు అద్దెకిస్తూ వుంటారు వాళ్ళు. నువ్వు చెప్పిన నెంబరు కార్ను, ఆ దినం, మీ చిన్నాన్నకు అద్దెకిచ్చారు. ఆ కారు డ్రైవర్ను పట్టుకొన్నాను. నాల్రోజుల క్రితం హోటల్ హాలండ్ లో దిగిందట అందులో నువ్వు చూసిన అమ్మాయి. ఆమె గురించి వాకబు చేశాను అతనితో. ఆమె అవివాహిత. బాగా డబ్బున్న మనిషిలాగుందని చెప్పాడువాడు. నేను హాలండ్ హోటల్ కు వెళ్ళాను. కానీ ఆమె నాకు కలవలేదు" అన్నాడు.

"చిత్రంగా వుంది సార్!"

"నాక్కూడా చిత్రంగానే వుంది. ఆమె ఈ దేశం వచ్చి నాల్రోజులే అయింది. కానీ నువ్వామెను అంతకు ముందే చూశానంటున్నావ్. పైగా ఆమెకు పెళ్ళయిందని కూడా అంటున్నావ్. ఇందులో ఏదో పెద్ద తిరకాసు వుంది. అది తెలిస్తే ఆ అదృశ్యం విషయంకూడా తెలుస్తుంది. నువ్వేం కంగారుపడకు. నా ప్రయత్నాలు నేను చేస్తున్నాను" అన్నాడు సుధాకర్.

"నన్నేం చెయ్యమంటారు?" అడిగాను.

"పెళ్ళిచూపులు గానీ. నన్ను పిలవడం మాత్రం మరచిపోకు" అన్నాడు సుధాకర్.

7

సాయంత్రం నాలుగ్గంటల ప్రాంతంలో నాకు ఫోన్ వచ్చింది సుధాకర్ గారి దగ్గర్నుంచి. ఉన్నపళంగా అర్జంటుగా రమ్మన్నారు నన్ను. అసిస్టెంటు మేనేజరుకు చెప్పి, తిన్నగా బయలుదేరి వెళ్లాను.

"రావయ్యా! రా!" అంటూ పిలిచాడు.

వెళ్ళి కూర్చున్నాను.

అక్కడున్న ఇద్దర్నీ చూశాను. మతిపోయింది. ఆ స్త్రీ ఎవరో కాదు. సునీత.

"మీకింతకుముందు చెప్పానే అతను ఇతనే!" అంటూ నన్ను చూపించాడు వాళ్ళకి.

ఇద్దరూ తలూపారు.

"వాళ్ళని నీకు తెలుసా?" అడిగాడు సుధాకర్.

"ఆమెను తెలుసు. పేరు సునీత," అన్నాను.

"అవును ఫారిన్‌లో వుంటుంది. ఇండియాకి మధ్యే వచ్చింది." అన్నాడు సుధాకర్ గారు.

తలూపాను తెలుసన్నట్లు.

"వాళ్ళ నాన్నకూ మీ చిన్నాన్నగారికి స్నేహితం వుంటుందట. ఆమె వివాహ ఏర్పాట్లు అన్నీ ఆయనచూశాడట." అన్నాడు సుధాకర్ గారు.

నేను జేబులో వున్న ఫోటో తీసి చూపించాను. ఆమె చూసింది.

"ఇది నాదే! మీ చిన్నాన్నగారు అడిగి తీసుకున్నారు!" అంది సునీత తిరిగి ఇచ్చేస్తూ.

"ఈవిడ ఎందుకొచ్చిందో తెలుసా!" అడిగాడు నన్ను.

తెలియదన్నట్లు తల అడ్డంగా త్రిప్పాను. పెళ్ళి చేసుకునేందుకు వచ్చి వుంటుందని చెప్పడం ఇష్టంలేక.

"ఈమెకు వినత అనే చెల్లి వుండేదట. సంవత్సరం క్రితం ఎవర్నో ప్రేమించి అతనితో లేచివచ్చేసిందట ఇండియాకు. ఇక్కడికొచ్చి కొన్ని ఉత్తరాలు రాసిందట. ఈమధ్య ఆమెదగ్గర్నుంచి ఉత్తరాలు రావడంలేదట. దాంతో కంగారుపడి చూసిపోదామని వచ్చింది. వాళ్ళ నాన్నగారు మీ చిన్నన్నగారికి కేబుల్ పంపారట సునీత ప్రయాణం గురించి." అన్నాడు సుధాకర్.

వింటున్నట్లు తలూపాను.

"ఆమె చెల్లెలు అచ్చం ఆమెలాగే వుంటుందట. ఇద్దరూ కవలలుగా పుట్టడంవల్ల, ఒకే రంగు, రూపం, వున్నాయట. ఆమెగురించి వచ్చింది మొదలు తిరిగిందట. ఎక్కడా కనిపించలేదట. పోలీస్ రిపోర్టు ఇవ్వాలనుకుందట. కానీ అందరికీ తెలుస్తుందన్న భయంతో నాదగ్గ

రకు వచ్చింది. అందుకనే నీకు ఫోన్ చేశాను." అన్నాడు సుధాకర్.

నాకు మతి పోయినట్లుగా వుంది. జరుగుతున్న సంఘటనల కొకదానికొకటి సంబంధం లేకపోవడంతో, పిచ్చి ఎక్కుతున్నట్లుగా వుంది.

"పెళ్ళి సంగతి చెప్పారా" అడిగాను.

"చెప్పాను. తనా విషయం గురించి మీ చిన్నాన్నతో సంప్రదించలేదట. అలాంటి ఉద్దేశ్యముతో తను రాలేదని కూడా అన్నది. అవునా అమ్మాయ్!" అడిగాడు సుధాకర్.

"అవునండీ!" అంది సునీత.

"అయితే నేను చూసింది ఈమె చెల్లెల్నయి వుండాలి. ఆమెకు వివాహమయింది. మనిషి ఈమెలాగే వున్నా కొంత వ్యత్యాసముందని బల్లగుద్ది చెప్పగలను. అయితే అది మనిషో లేక దయ్యమో నాకు అర్థం కావటంలేదు" అన్నాను.

"ఇప్పుడు మనం తెలుసుకోవలసిందదే! ఆమె పెళ్ళాడిన మనిషి పేరు, వివరాలు సునీత చెప్పింది. వాటి ఆధారంగా ఎంక్వయిరీ చేయించాను. అతను, ఆరు మాసాల క్రితం హాస్పిటల్‌లో చనిపోయాడు. నిద్ర మాత్రలు డోస్ ఎక్కువకావడంవల్ల గుండె ఆగి మరణించినట్లుగా తెలిసింది. ఆ తర్వాత ఆమె జాడ కనుపించలేదు!" అన్నాడు సుధాకర్.

ఒకవేళ ప్రేమించి పెళ్ళాడిన వ్యక్తి చనిపోవడంతో మతిపోయి ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకొని వుండవచ్చు

నేమో!" అన్నాను అనుమానంగా.

"అదే తెలుసుకోవాలి! అందుకు నేనొక పథకం వేస్తున్నాను. అది అమలుపరచి చూద్దాం. నా అంచనా ప్రకారం అన్ని విషయాలు తెలుసుకోవాలంటే అంత కన్నా మరో మార్గం లేదు." అన్నాడు సుధాకర్.

"చెప్పండి!" అన్నాను.

"సునీత పెళ్ళి చూపులకు వస్తుంది. నువ్వు మీ చిన్నాన్న నెలాగైనా తొందరపెట్టి, వెంటనే ఆమె వచ్చే ఏర్పాటు చెయ్యాలి" అన్నాడు సుధాకర్.

8

ఫోన్ మోగింది.

ఫోన్ తీసుకున్నాడు సుధాకర్.

ఒక్క క్షణం విని "ఓ. కే. వస్తున్నాం!" అంటూ పెట్టేశాడు. రిసీవరు పెట్టి సుధాకర్ బయలుదేరాడు కార్లో.

"ఇప్పటిదాకా జరిగినవన్నీ మీకు తెలుసు. తెలియనివి చెప్తాను. వినండి." అంటూ మొదలెట్టాడు సుధాకర్.

"మనరన్నర్‌తో పాటు నేనుకూడా ఉదయం పూట వెళ్లాను ఆరోజు. నాకు ఆ రనాదం వినిపించలేదు. మనిషి కనుపించలేదు. అయినా వెళ్ళి ఆ ప్రాంతాలు పరిశీలించి చూశాను. ఒక మనిషి వడివడిగా ఆ ప్రాంతాల నుండి పరుగెత్తిపోయిన గుర్తులు కనుపించాయి. ఆ కాలి గుర్తులనుబట్టి అవి ఆడమనిషికి సంబంధించినవే ననుకున్నాను.

ఆ తర్వాత నా వాకబు మొదలెట్టాను. ఆ కుటీరాల్లో ఎవ్వరూ వుండడంలేదు. తోటమాలికి తెలిసి ఎవ్వరూ

రావడంలేదు. కానీ యీ తోటమాలీ లాయరుగారింట్లో తోటమాలీ ఒకడే. ప్రొద్దున్నే వెళ్ళి చెట్లపనంతా చేసుకుని పదింటికల్లా తిరిగి వస్తాడు ఈ తోటకు. ఈలోగా ఆయన వచ్చిపోయే అవకాశం వుంది.

మన రన్నర్ వివాహం చేసుకొంటేగానీ, అతని ఆ స్తి అతనికి రాదు. అది తండ్రి వ్రాసిపోయిన వీలునామా. పెళ్ళాడమని లాయరుగారు చెప్పారు. కానీ వినలేదు. దాంతో కాస్తా మతి సిరం తప్పించి డాక్టరు దగ్గరకు పంపించి, అతనిద్వారా పెళ్ళి చేసికుంటే తప్ప ఆరోగ్యం కుదుటపడదని చెప్పించాలని ఆయన పథకం వేశాడు. మన రన్నర్ దినచర్య తెలుసు కాబట్టి, వినత సాయంతో నాటకం ఆడాడు" అన్నాడు సుధాకర్.

"మా చెల్లెలు ఈయన దగ్గర వుందా?"

"వుంది. ఆమె భర్త పెట్టే బాధలకు తట్టుకోలేక తండ్రి స్నేహితుడన్న ఉద్దేశ్యంతో సాయం అడిగి వుంటుంది. ఆయనే సలహా ఇచ్చి ఆమెచేత భర్తను చంపించివుంటాడు.ఆ తర్వాత ఆమెను భయపెట్టి లోబరచుకొని వుంటాడు. ఆమెను నిన్నుగా తన అన్న కొడుక్కి ఇచ్చి పెళ్ళిచేసి ఆ తర్వాత అతన్నికూడా చంపించి, ఆ స్తంతా కాజెయ్యాలని ప్లాను వేసివుంటాడు. ఇంతలో నీవు ఈ దేశం రావడంతో కథ పాకాన పడింది. మీ రిద్దరూ నా సాయంకోసం వస్తారని ఆయన ఊహించే వుండడు."

"ఇంతకూ మా సిస్టర్ క్షేమంగా వుందా?" అడిగింది సునీత.

"చూద్దువుగాని పద!" అన్నాడు సుధాకర్.

లాయరుగారింటి ముందు రెండు పోలీసు వ్యాన్లు కనుపించాయి.

సుధాకర్‌ను చూడగానే ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ ఎదురొచ్చి "రెడ్ హాండెడ్‌గా పట్టుకున్నాం సార్" అన్నాడు.

"ఓ.కే."

సునీత దిగి, వినత దగ్గరగా వెళ్ళింది.

ఒకర్నొకరు కావలించుకున్నారు.

"ఇతనికెలా లొంగిపోయావ్?"

"నా భర్తను చంపమని చెప్పి, ఆ తర్వాత నేను అడిగిన విషయాలన్నీ టేప్ చేసి, దాన్ని దగ్గర పెట్టుకొని, నన్ను కీలుబొమ్మలా ఆడించాడు. నన్ను అతనికి కట్టబెట్టి, ఆ తర్వాత అతన్నికూడా చంపించాలని ఎత్తువేశాడు. కానీ అదృష్టం బాగుండి చిక్కుపోయాడు!" అంది సునీత.

"ఆ అర్తనాదం ఎవరిది?" అడిగాను నేను.

"పాకెట్ టేప్ రికార్డర్‌ది. అది నా దగ్గరే వుండేది. ఇప్పుడూ వుంది" అందామె.

లాయరుగార్ని పోలీసులు పట్టుకెళ్ళిపోయారు.

వినత నాకేసి నవ్వుతూ చూసింది. నేను వెళ్ళి సునీత ప్రక్కన నిలబడి ఓదార్చాను.

:— అయిపోయింది :—